

بچه‌ها را کلافه نکنید

اشتراک در شبکه‌های اجتماعی:

آدرس صفحه: <https://mav>

[1]

پاسخ استاد علی‌اکبر مظاهری به پرسشی درباره بددهنی کودکان/مجله خانه خوبان شماره 125

پرسش:

در برابر حرف‌های بدی که بچه‌ها از جاهای مختلف یاد می‌گیرند و تکرار می‌کنند، چه باید بکنیم؟

پاسخ:

* بچه‌های ما در همین جامعه بزرگ می‌شوند، به مدرسه می‌روند، به کوچه و خیابان و پارک می‌روند. نمی‌شود که بچه‌ها را از جامعه جدا کرد. جامعه خوبی‌هایی دارد و بدی‌هایی.

* نباید نگران شد. نگرانی والدین اصلاً خوب نیست. نگرانی، همسایه استرس است. نگرانی، بخشی از انرژی انسان را تباه می‌کند. انسان نگران نمی‌تواند خوب فکر کند و خوب تربیت کند. نگرانی و استرس، با تربیت، یک‌جا جمع نمی‌شوند.

* تربیت، یک فن دقیق و هنر ظریف است که باید آن را آموخت؛ با مطالعه، مشاوره، کلاس، تفکر.

با توجه به این مقدمه:

۱. اولین شرط تربیت، آرامش است. بر خویشتن مسلط باشید. با اضطراب و شتابزدگی، اول خودتان را پریشان می‌کنید و سپس فرزند را.

۲. آنچه را که شما بد می‌بینید، معلوم نیست که واقعا بد باشد.

در مشاوره‌هایمان بسیار می‌بینیم که والدین می‌خواهند فرزندانشان را خوب تربیت کنند، ولی به سبب امر و نهی‌های زیاد، تربیتشان ضد تربیت می‌شود؛ چون بچه را کلافه می‌کنند. حتی گاهی خودشان هم اقرار می‌کنند فلانی که خیلی هم اصول تربیتی را نمی‌داند، فرزندش بهتر از فرزند ما شده.

بگذارید بچه به حال خودش باشد. نباید او را کلافه کنیم. کلافه کردن بچه، ضد تربیت است. گیر دادن به کودک در مواردی مانند: تمیز نگه داشتن لباس، خوب خواندن و نوشتن درس و مشق، و مؤدب و مرتب نشستن او را به ستوه می‌آورد و عاصی می‌کند. باید بگذاریم جان بچه، مثل نهال، پرورش یابد. همان‌گونه که اگر به نهال، آب و کود زیاد دهیم، فاسد می‌شود، به کودک نیز اگر زیاد امر و نهی کنیم و به او فشار آوریم، تباه می‌شود. بچه‌ها تطور دارند؛ یعنی طور به طور می‌شوند. احوالشان تغییر می‌کند. ممکن است بچه‌ای، در زمانی، ناآرام و بداخلاق باشد؛ اما بعد از مدتی، آرام و خوش‌اخلاق شود.

برخی از دلایل فحش دادن کودک

فحش دادن کودک، عواملی دارد. مثلاً:

- می‌خواهد خود را نشان دهد. شاید به او کم‌توجهی شده، یا اینکه به خواهرش بیشتر توجه و محبت شده است.
- از چیزی ناراحت است که نمی‌تواند آن را بیان کند؛ پس فحش می‌دهد.
- رنج‌ها و فشارهای درونی دارد که نمی‌تواند نشان دهد؛ پس فحش می‌دهد. جیغ‌زدن و گریه کردن و گازگرفتن، از راه‌های بروز و دفع این فشارهای درونی است.
- از چیزی عصبانی است.

باید به‌گونه‌ای با فرزندمان رابطه داشته باشیم که عصبانیت‌ها و رنج‌ها و ناراحتی‌هایش را بتواند به ما بگوید، تا به فحش و جیغ و خرابکاری پناهنده نشود. نیز باید عوامل فحش دادن و دیگر ناهنجاری‌های رفتاری، اخلاقی و روانی‌اش را بشناسیم و علاج کنیم. دیگر آن‌که در برابر رفتارهای ناخوشایند او جوش نیاوریم، برآشفته نشویم، آرام و خویشتن‌دار باشیم. دیگر آن‌که تغییر داشته باشیم؛ یعنی وقتی از فرزندمان رفتار نادرستی سر زد، حالت چهره و رفتار و گفتارمان تغییر کند. رو ترش کنیم. اندک‌زمانی با او صحبت نکنیم یا اندک‌زمانی با او قهر کنیم. با توجه به ظرفیت و سن و روحیه کودک، نیز نوع و مقدار کار ناروایی که کرده است، زمان عیوسی با او متفاوت است. نیز می‌توان برای پیشگیری از طغیان کودک و «تنبّه» او، از «تنبیه محرومیت» استفاده کرد؛ محرومیت موقت او از دوست‌داشتنی‌هایش.

برچسب‌ها:

بدهن، مظاهری، کودک [2]

نشانی منبع: <https://mava.iki.ac.ir/node/824>

پیوندها

https://mava.iki.ac.ir/files/images/articles/childhood_aggression_and_violent_tv-600x400.jpg [2] [1]

<https://mava.iki.ac.ir/tag/%D8%A8%D8%AF%D8%AF%D9%87%D9%86%D8%8C-%D9%85%D8%B8%D8%A7%D9%87%D8%B1%DB%8C%DA%A9%D9%88%D8%AF%DA%A9>